

Sygn. akt VI GC 389/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 stycznia 2018 roku

Sąd Rejonowy w Gdyni VI Wydział Gospodarczy, w składzie:

Przewodniczący:	SSR Justyna Supińska
Protokolant:	sekr. sąd. Natalia Freyer

po rozpoznaniu w dniu 17 stycznia 2018 roku w Gdyni

na rozprawie

sprawy z powództwa **M. T.**

przeciwko **P. K.**

o zapłatę

na skutek sprzeciwu pozwanego P. K. od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym w części – ponad żądanie kwoty 4 923 złotych

I. zasądza od pozwanego P. K. na rzecz powoda M. T. kwotę 1 476 złotych (jeden tysiąc czterysta siedemdziesiąt sześć złotych) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi od kwot:

- 4 923 złotych za okres od dnia 14 listopada 2016 roku do dnia zapłaty,
- 1 476 złotych za okres od dnia 14 listopada 2016 roku do dnia zapłaty;

II. w pozostałym zakresie oddala powództwo;

III. zasądza od pozwanego P. K. na rzecz powoda M. T. kwotę 1 379,76 złotych (jeden tysiąc trzysta siedemdziesiąt dziewięć złotych siedemdziesiąt sześć groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt VI GC 389/17

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 29 grudnia 2016 roku powód M. T. domagał się zasądzenia od pozwanego P. K. kwoty 7 875 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi za okres od dnia 14 listopada 2016 roku do dnia zapłaty, a także kosztów procesu.

W uzasadnieniu powód wskazał, że strony zawarły umowę wynajmu urządzeń rekreacyjno –rozrywkowych na łączną kwotę 11 931 złotych brutto, przy czym pozwany po dokonał wpłaty zaliczki w kwocie 2 000 złotych zgodnie z treścią faktury zaliczkowej numer (...). Po zrealizowaniu umowy powód wystawił pozwanemu w dniu 26 czerwca 2016 roku fakturę numer (...)/końcowa z odroczonym terminem płatności przypadającym na dzień 03 lipca 2016 roku. Faktura ta została błędnie wystawiona przez powoda, została bowiem zaniżona na niej kwota sprzedaży, w związku z czym

w dniu 04 listopada 2016 roku powód wystawił fakturę korygującą numer (...). Pozwany mimo, iż upłynął ustalony przez strony termin płatności, nie dokonał zapłaty całości ustalonej ceny za wykonaną usługę uiszczając w dniu 22 listopada 2016 roku jedynie kwotę 2 056 złotych.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 12 stycznia 2017 roku wydanym w sprawie o sygn. akt VI GNC 3/17 referendarz sądowy Sądu Rejonowego w Gdyni uwzględnił żądanie pozwu w całości.

W sprzeciwie od powyższego orzeczenia pozwany P. K. wniósł o oddalenie powództwa w części ponad kwotę 4 924 złotych.

Pozwany wskazał, że bezspornym jest, iż w dniu 30 maja 2016 roku zawarł z powodem umowę, której przedmiotem był wynajem określonych urządzeń rekreacyjno – rozrywkowych w terminach wskazanych w umowie.

Pozwany wskazał, że w dacie zawarcia umowy zastrzegł on powodowi, iż niektóre terminy określone w umowie mogą zostać odwołane, a umowa w tych terminach niewykonana z przyczyn niezależnych od pozwanego. W takim przypadku za niewykonanie umowy w którymkolwiek z terminów w niej określonych powód miał nie żądać od pozwanego zapłaty, na co wyraził zgodę. Strony zgodnie też postanowiły, iż pozwany o każdej zmianie terminów wykonania umowy, jak i rezygnacji z nich będzie powiadamiał powoda telefonicznie i taką formę wymiany informacji strony przyjęły jako wystarczającą.

Powód nie wykonał umowy na rzecz pozwanego w dniu 12 czerwca 2016 roku oraz w dniu 26 czerwca 2016 roku, gdyż terminy te zostały przez pozwanego odwołane, o czym powód był każdorazowo odpowiednio wcześniej powiadamiany telefonicznie i na co każdorazowo wyrażał zgodę. W ocenie pozwanego powód w sposób pośredni potwierdził tę okoliczność wystawiając pozwanemu fakturę (...), po uwzględnieniu otrzymania wcześniej od pozwanego zaliczki, na łączną kwotę 6 856 złotych brutto, co ewidentnie świadczy o tym, że powód pierwotnie odliczył kwotę 2 952 złotych brutto stanowiącą wartość niewykonanej przez niego umowy w dniu 12 czerwca 2016 roku i w dniu 26 czerwca 2016 roku. Mając na uwadze fakt, iż pozwany częściowo spłacił swoje zobowiązanie wobec powoda w łącznej wysokości 4 056 złotych, a żądanie powoda od pozwanego zapłaty kwoty 2 952 złotych jest bezzasadne, pozwany uznał powództwo jedynie do kwoty 4 923 złotych nie zaskarżając nakazu zapłaty w tym zakresie. Nadto pozwany zaprzeczył twierdzeniu powoda, iż faktura korygująca numer (...) została przez niego zaksięgowana.

Nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 12 stycznia 2017 roku wydany w sprawie o sygn. akt VI GNC 3/17 uprawomocnił się co do kwoty 4 923 złotych.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

M. T. i P. K. współpracowali wcześniej ze sobą, z tym, że łączące je umowy były umowami ustnymi.

W dniu 30 maja 2016 roku M. T. prowadzący działalność gospodarczą pod firmą P.H.U. (...) jako zleceniobiorca zawarł z P. K. prowadzącym działalność gospodarczą pod Firmą (...) jako zleceniodawcą na piśmie umowę najmu urządzeń rekreacyjno – rozrywkowych. Umowa dotyczyła wynajmu następujących urządzeń:

- w dniu 04 czerwca 2016 roku – zjeżdżalnia auto, zamek dmuchany 2x, basen chiński – bez obsługi i transportu – 3 800 złotych netto,
- w dniu 12 czerwca 2016 roku – zjeżdżalnia Lew – bez obsługi i transportu – 1 200 złotych netto,
- w dniu 18 czerwca 2016 roku – Euro bungee 4 stan., zamek dmuchany 2x plus 1 osoba do obsługi – 3 500 złotych netto,
- w dniu 26 czerwca 2016 roku – zjeżdżalnia duża – 1 200 złotych netto, bez obsługi i transportu.

Łączny koszt wynajmu powyższych urządzeń wynosił 11 931 złotych brutto.

Urządzenia miały zostać ustawione na terenie wyznaczonym przez zleceniodawcę w dniach i terminach wskazanych powyżej, zgodnie z wcześniejszymi ustaleniami obu stron. Zleceniodawca miał zapewnić zleceniobiorcy odpowiednie wcześniej uzgodnione warunki dla urządzeń rekreacyjnych takie jak: odpowiednie podłoże i dostęp do źródła prądu o mocy 5KW. Zleceniobiorca miał zapewnić zleceniodawcy punktualne stawienie się w wyznaczonym miejscu wraz zamówionym sprzętem, a także to, że urządzenia zamówione są sprawne technicznie, posiadają odpowiednie oznaczenia techniczne dopuszczające do użytkowania ich na terytorium Polski.

Strony ustaliły, że zleceniodawca zobowiązany jest do poinformowania zleceniobiorcy o rezygnacji z zamówienia lub zmiany terminu wynajęcia najpóźniej na 30 dni przed terminem wyznaczonym. W przeciwnym wypadku zaliczka nie podlegała zwrotowi (§ 7 umowy).

W toku realizacji łączącej strony umowy, M. T. i P. K. wielokrotnie zmieniali jej postanowienia, w szczególności odnośnie wysokości zaliczki, możliwości odwołania imprezy bez zachowania trzydziestodniowego terminu oraz możliwości odbioru sprzętu przez P. K. jego transportem bezpośrednio z magazynu M. T.

umowa wynajmu urządzeń rekreacyjno – rozrywkowych – k. 15-17 akt, zeznania powoda M. T. – protokół rozprawy z dnia 17 stycznia 2018 roku – k. 82-87 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:37:08-00:57:20 oraz 01:24:57-01:32:41), zeznania pozwanego P. K. – protokół rozprawy z dnia 17 stycznia 2018 roku – k. 82-87 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:57:20-01:24:57), zeznania świadka M. W. (1) – protokół rozprawy z dnia 17 stycznia 2018 roku – k. 82-87 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:02:09-00:08:04)

Planowana na dzień 12 czerwca 2016 roku impreza miała nie odbyć się, o czym P. K. dowiedział się około tygodnia wcześniej i niezwłocznie poinformował o tym telefonicznie M. T..

zeznania powoda M. T. – protokół rozprawy z dnia 17 stycznia 2018 roku – k. 82-87 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:37:08-00:57:20 oraz 01:24:57-01:32:41), zeznania pozwanego P. K. – protokół rozprawy z dnia 17 stycznia 2018 roku – k. 82-87 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:57:20-01:24:57), pismo – k. 35 akt, zeznania świadka M. G. – protokół rozprawy z dnia 17 stycznia 2018 roku – k. 82-87 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:12:29-00:22:31)

Planowana na dzień 26 czerwca 2016 roku impreza nie odbyła się. P. K. nie odwołał zamówienia urządzeń rekreacyjno – rozrywkowych przewidzianych na ten dzień i nie odebrał ich z magazynu M. T.

zeznania powoda M. T. – protokół rozprawy z dnia 17 stycznia 2018 roku – k. 82-87 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:37:08-00:57:20 oraz 01:24:57-01:32:41)

W dniu 03 czerwca 2016 roku M. T. wystawił P. K. fakturę numer (...) na kwotę 2 000 złotych brutto tytułem zaliczki na poczet wynajmu urządzeń rekreacyjno – rozrywkowych. Kwota została przez P. K. zapłacona.

faktura – k. 18 akt, potwierdzenie przelewu – k. 19 akt

W dniu 26 czerwca 2016 roku M. T. wystawił P. K. fakturę numer (...) na 6 856 złotych brutto tytułem wynajmu urządzeń rekreacyjno – rozrywkowych, z terminem płatności do dnia 03 lipca 2016 roku.

W dniu 04 listopada 2016 roku M. T. dokonał korekty powyższej faktury o kwotę 3 075 złotych brutto.

W dniu 22 listopada 2016 roku P. K. zapłacił M. T. kwotę 2 056 złotych.

faktura – k. 20 akt, faktura korygująca – k. 21 akt, potwierdzenie przelewu – k. 22 akt

Pismem z dnia 20 grudnia 2016 roku M. T. wezwał P. K. do zapłaty kwoty 7 875 złotych tytułem niezapłaconej w terminie części faktury o numerze (...) z dnia 26 czerwca 2016 roku.

wezwanie do zapłaty wraz z dowodem nadania – k. 23-24 akt

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów przedłożonych przez strony w toku postępowania, których prawdziwość nie była przez nie kwestionowana i które nie budziły wątpliwości Sądu co do swej wiarygodności, a zatem brak było podstaw do odmowy dania im wiary. Pozostałe dokumenty zgromadzone w aktach sprawy nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia, gdyż nie wnosiły do sprawy żadnych nowych, istotnych okoliczności.

Sąd ustalając stan faktyczny oparł się także na zeznaniach świadków M. W. (1) i M. G. oraz na zeznaniach stron.

Odnosząc się do zeznań świadka M. W. (1) – pracownika powoda, to Sąd oparł się na nich w zakresie, w jakim świadek potwierdził, że powód wynajmował pozwanemu sprzęt rekreacyjny na imprezy w czerwcu 2016 roku i że świadek tylko raz uczestniczył we współpracy stron, tj. w przypadku imprezy, w czasie której świadek miał rozłożyć sprzęt powoda i obsługiwać go.

Sąd nie oparł się jednakże na zeznaniach tego świadka w zakresie, w jakim świadek ten wskazywał, że w czasie przedmiotowej imprezy wykorzystywane było urządzenie w postaci dużej zjeżdżalni dmuchanej, okoliczność ta nie znajduje bowiem potwierdzenia w żadnym obiektywnym dowodzie. Nadto, Sąd zważył, że świadek wskazał, że było to w okolicach święta Jana, tj. w dniu 23 czerwca 2016 roku, tymczasem impreza z najmem sprzętu rekreacyjnego wraz z obsługą przewidziana była na dzień 18 czerwca 2016 roku. Powyższe nieścisłości czynią zeznania świadka w tym zakresie niewiarygodnymi, tym bardziej, że podobne nieścisłości pojawiły się w zeznaniach powoda, o czym szerzej w poniższej części uzasadnienia.

Oceniając zeznania świadka M. G. – współpracownicy pozwanego, Sąd uznał je za wiarygodne w zakresie, w jakim świadek potwierdziła okoliczności współpracy stron. Sąd jednakże nie dał wiary jej zeznaniom, że pozwany, czego miała być świadkiem, telefonicznie w jej obecności odwołał zamówienie urządzeń rekreacyjnych na dzień 26 czerwca 2016 roku z uwagi na rezygnację dyrektora Izby Celnej w G. z organizacji firmowej imprezy. Sąd miał bowiem na uwadze, że impreza dla pracowników służb celnych była zaplanowana nie na dzień 26 czerwca 2016 roku, lecz na dzień 12 czerwca 2016 roku, co wynika z przedłożonego przez pozwanego pisma dyrektora tej Izby, zaś odwołanie imprezy z dnia 12 czerwca 2016 roku nie było sporne.

Sąd oparł się na zeznaniach powoda M. T. w zakresie, w jakim powód potwierdził, że otrzymał od pozwanego telefonicznie informację o anulowaniu zamówienia na urządzenia zarezerwowane na dzień 12 czerwca 2016 roku. Sąd nie dał wiary jednakże jego zeznaniom odnośnie tego, że zjeżdżalnia zarezerwowana na tę imprezę (tj. z dnia 12 czerwca 2016 roku) została wykorzystana w czasie następnej imprezy, tj. w dniu 18 czerwca 2016 roku. Sąd zważył bowiem, że na dzień 12 czerwca 2016 roku zarezerwowano zjeżdżalnię Lew, tymczasem, jak wynikało z zeznań świadka M. W. (2) – w dniu 18 czerwca 2016 roku miał on obsługiwać m. in. dużą zjeżdżalnię dmuchaną. O tym, że są to inne urządzenia świadczy umowa stron, w której przewidziano zjeżdżalnię auto, zjeżdżalnię Lew i zjeżdżalnię dużą. Nadto, w tym zakresie zeznania powoda były niespójne – początkowo wskazywał on, że sprzęt ten został wykorzystany w dniu 26 czerwca 2016 roku, a następnie – że w czasie trzeciej imprezy.

Sąd dał częściowo wiarę zeznaniom pozwanego P. K., tj. w zakresie w jakim potwierdził współpracę z powodem oraz odwołanie imprezy z dnia 12 czerwca 2016 roku, a także w zakresie, w jakim wskazywał, że nie było takiej sytuacji, ażeby sprzęt z tego dnia był wykorzystany w innym terminie. Sąd nie uwzględnił natomiast zeznań pozwanego odnośnie okoliczności odwołania imprezy z dnia 26 czerwca 2016 roku, jako że okoliczności tej powód kategorycznie zaprzeczał i nie potwierdził jej żaden obiektywny dowód. Również i pozwany w tym przypadku, podobnie jak świadek M. G., wskazywał, że przyczyną odwołania tej imprezy miała być rezygnacja Izby Celnej w G. z jej zorganizowania.

W tej sytuacji Sąd uznał, że jakkolwiek zeznania świadka M. G. i pozwanego P. K. pozostają zbieżne odnośnie okoliczności jakoby pozwany odwołał imprezę przewidzianą na dzień 26 czerwca 2016 roku z powodu rezygnacji Izby Celnej w G., niemniej jednak stoją one w sprzeczności z treścią pisma przedłożonego przez samego pozwanego

wskazującego, że impreza dla tego podmiotu miała być zorganizowana w dniu 12 czerwca 2016 roku, co czyni ich zeznania w tym zakresie niewiarygodnymi.

W ocenie Sądu roszczenie powoda było częściowo zasadne.

W niniejszej sprawie, uwzględniając okoliczność uprawomocnienia się nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 12 stycznia 2017 roku wydanego w sprawie o sygn. akt VI GNc 3/17 co do kwoty 4 923 złotych, powód M. T. domagał się zasądzenia od pozwanego P. K. kwoty 2 952 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych tytułem wynagrodzenia za najem urządzeń rekreacyjnych zamówionych na dzień 26 czerwca 2016 roku, które to zamówienie nie zostało odwołane (w kwocie 1 200 złotych netto) oraz zamówionych na dzień 12 czerwca 2016 roku, które to zamówienie zostało odwołane, a które to urządzenia miały zostać wykorzystane przez pozwanego w czasie następnej imprezy w dniu 18 czerwca 2016 roku (1 200 złotych netto).

Kierując zarzuty przeciwko żądaniu pozwy pozwany P. K. podnosił, że dokonał on anulowania zamówienia z dnia 26 czerwca 2016 roku, natomiast odnośnie urządzeń zamówionych na dzień 12 czerwca 2016 roku, zaprzeczał ich wykorzystaniu w jakimkolwiek późniejszym terminie.

Poza sporem pozostawało, że strony łączyła umowa najmu określonych urządzeń rekreacyjno – rozrywkowych, które miały być wykorzystane przez pozwanego w konkretnych wskazanych w umowie dniach. Jednocześnie, w toku realizacji łączącej strony umowy, strony wielokrotnie zmieniały jej postanowienia, w szczególności odnośnie wysokości zaliczki (powozy wpłacił kwotę 2 000 złotych, zamiast wskazanej w umowie kwoty 4 000 złotych), czy odbioru sprzętu przez pozwanego P. K. jego transportem bezpośrednio z magazynu powoda (zamiast dostarczania sprzętu przez powoda). Modyfikacje dotyczyły także możliwości odwołania imprezy bez zachowania trzydziestodniowego terminu, tym bardziej, że zachowanie tego terminu, uwzględniając datę zawarcia umowy (dnia 30 maja 2016 roku) nie było możliwe.

Stosownie do treści art. 6 k.c. ciężar dowodu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Zgodnie z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 03 października 1969 roku w sprawie o sygn. akt II PR 313/69 (OSNC 1970, nr 9, poz. 147) na powodzie spoczywa ciężar udowodnienia faktów przemawiających za zasadnością jego roszczenia. W razie zaś sprostania przez powoda ciężącemu na nim obowiązku, na stronie pozwanej spoczywa wówczas ciężar udowodnienia ekscpekcji i faktów uzasadniających jej zdaniem oddalenie powództwa (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 kwietnia 1982 roku, sygn. akt I CR 79/82, Lex nr 8416).

Zaprzeczenie dokonane przez stronę procesową powoduje, że istotne dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności stają się sporne i muszą być udowodnione. W razie ich nieudowodnienia Sąd oceni je na niekorzyść strony, na której spoczywał ciężar dowodu, chyba że miał możliwość przekonać się o prawdziwości tych twierdzeń na innej podstawie (tak Sąd Najwyższy w orzeczeniu z dnia 28 kwietnia 1975 roku, sygn. akt III CRN 26/75).

W świetle powyższych rozważań wskazać należy, że to na powodzie M. T. spoczywał ciężar wykazania, że urządzenie zamówione na dzień 12 czerwca 2016 roku – zjeżdźalnia Lew, zostało wykorzystane przez pozwanego P. K. w innym terminie, tj. w dniu 18 czerwca 2016 roku. Powyższej okoliczności jednakże nie potwierdzają bynajmniej zeznania świadka M. W. (2), który wyraźnie wskazał, że w dniu 18 czerwca 2016 roku miał on jakoby obsługiwać m. in. dużą zjeżdźalnię dmuchaną, a zatem niewątpliwie nie zjeżdźalnię Lew. O tym bowiem, że są to inne urządzenia świadczy umowa stron, w której wymieniono zjeżdźalnię auto, zjeżdźalnię Lew i zjeżdźalnię dużą. Nadto, na samą okoliczność wynajmu pozwanemu dużej zjeżdźalni w dniu 18 czerwca 2016 roku w ocenie Sądu powód nie przedłożył także żadnego obiektywnego dowodu. Skoro zatem powód wydawał zamówiony sprzęt bez jakiegokolwiek ewidencji jego wydania i zwrotu, narażał się na ryzyko przegrania procesu w razie niemożności wykazania w sposób wiarygodny, jaki sprzęt, komu i kiedy wydał, co należy rozpatrywać w kategorii niedochowania należytej staranności obowiązującej go jako przedsiębiorcę, a więc naruszenie normy wynikającej z art. 355 k.c.

Zgodnie natomiast z rozkładem ciężaru dowodu, na pozwanym P. K. spoczywał ciężar wykazania, że dokonał on anulowania zamówienia sprzętu zarezerwowanego na dzień 26 czerwca 2016 roku. Na tę okoliczność pozwany

zaoferował dowód z zeznań świadka M. G., który jednakże Sąd uznał za niewiarygodny w tym zakresie, zeznania świadka w tym przedmiocie były bowiem niespójne – świadek myliła daty, a nadto nie miały potwierdzenia w przedłożonym przez pozwanego piśmie, z którego wynikało jednoznacznie, że impreza dla pracowników Izby Celnej w G. i ich rodzin była przewidziana na dzień 12 czerwca 2016 roku (i której odwołanie nie było sporne), a nie na dzień 26 czerwca 2016 roku, tak jak wskazywała świadek i sam pozwany. Sąd przy tym zważył oceniając moc dowodową zeznań tego świadka, że świadek jako była partnerka życiowa pozwanego, jest zapewne zainteresowana w korzystnym dla pozwanego rozstrzygnięciu sprawy, co samo w sobie nie dyskredytuje jej zeznań, o ile jednak znajdują one potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym, co w niniejszej sprawie nie miało miejsca.

Jednocześnie wskazać należy, że okoliczność wystawienia przez powoda faktury korygującej pozostaje bez znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy. Natomiast pozwany P. K. nie kwestionował jej otrzymania, przy czym nieracjonalne jest, aby przedsiębiorca, który otrzymał niezasadnie wystawioną fakturę nie podejmował jakichkolwiek kroków zmierzających do wyjaśnienia tej sytuacji i co więcej dokonywał częściowej zapłaty (w dniu 22 listopada 2016 roku).

Uwzględniając powyższe Sąd doszedł do przekonania, że powód M. T. nie zdołał wykazać, że zjeżdżalnia Lew (zamówiona na dzień 12 czerwca 2016 roku) została przez pozwanego P. K. wykorzystana w czasie imprezy zorganizowanej w dniu 18 czerwca 2016 roku, wobec czego żądanie zapłaty za najem tego urządzenia nie jest zasadne. Jednocześnie, pozwany P. K. nie zdołał wykazać, że dokonał odwołania rezerwacji sprzętu zamówionego na dzień 26 czerwca 2016 roku, a zatem żądanie powoda w tym zakresie było uzasadnione.

Wobec powyższego, Sąd na podstawie art. 659 k.c. w zw. z art. 7 ustawy z dnia 8 marca o terminach zapłaty w transakcjach handlowych (tekst jednolity: Dz. U. z 2016 roku, poz. 684) zasądził od pozwanego P. K. na rzecz powoda M. T. kwotę 1 476 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi od kwot 4 923 złotych za okres od dnia 14 listopada 2016 roku do dnia zapłaty (pozwany nie zaskarżył bowiem nakazu zapłaty jedynie w zakresie należności głównej w tej kwocie) i 1 476 złotych za okres od dnia 14 listopada 2016 roku do dnia zapłaty.

Uznając zaś dalej idące żądanie pozwu za nieudowodnione, Sąd oddalił je w punkcie II wyroku na podstawie wymienionych wyżej regulacji stosowanych a contrario.

O kosztach procesu Sąd orzekł jak w punkcie III wyroku zgodnie z zasadą stosunkowego ich rozdzielenia określoną w art. 100 k.p.c. w zw. z art. 108 k.p.c.

W niniejszej sprawie powód wygrał sprawę w 81,26% (w zakresie kwoty 4 923 złotych, co do której nakaz zapłaty uprawomocnił się oraz w zakresie kwoty zasądzonej), a pozwany w 18,74%. Koszty poniesione przez powoda wyniosły 2 117 złotych (opłata sądowa od pozwu – 300 złotych, koszty zastępstwa procesowego – 1 800 złotych, opłata skarbową od pełnomocnictwa – 17 złotych). Koszty poniesione przez pozwanego wyniosły 1 817 złotych (koszty zastępstwa procesowego – 1 800 złotych, opłata skarbową od pełnomocnictwa – 17 złotych).

Powodowi zatem należy się zwrot kosztów procesu w kwocie 1 720,27 złotych (81,26% z kwoty 2 117 złotych), zaś pozwanemu – w kwocie 340,51 złotych (18,74% z kwoty 1 817 złotych). Po skompensowaniu obu powyższych kwot pozwany powinien zwrócić powodowi kwotę 1 379,76 złotych, którą Sąd zasądził na jego rzecz w punkcie III wyroku.

ZARZĄDZENIE

1. (...)
2. (...)
3. (...)

SSR Justyna Supińska

Gdynia, dnia 19 lutego 2018 roku